

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Газета виходить із вересня 1934 року.

20 квітня 2010 року.

№4 (2862)

ЦЕЙ ВИПУСК ГАЗЕТИ ПРИСВЯЧУЄМО СВЯТУ, ЩО НАБЛИЖАЄТЬСЯ, — 9 ТРАВНЯ

ВЕЛИКІЙ ПЕРЕМОЗІ – 65 РОКІВ. ВІТАЄМО!

ЗНАМЕНО ПОЛКУ

*Я завтра їду в Україну,
Яку покинув так давно,
Цілую, ставши на коліна,
Своє полкове знамено.
Дивлюсь на нього я востаннє
У нез'ясованій журбі.
Всю кров мою, мої скитання
Воно збило у собі.
Мій стяг! Моя червона птице,
Усе з тобою ожива.
Вже бачу: хмарою куриться
Шляхів нестримна курява.
Вже бачу: стоїмо по груді
В траншеях в крижаній воді.
Ані хвороби, ні простуди,
Ні сталь – не брали нас тоді.
Зв'язку нашу, наші болі,
Загублених друзів імена
Читаю на шовковім полі
Свого ясного знамена.
Прощай, мій стяг, і не тьмарися:
На багрянні твоїм крилі
У дзвоні, в зойках пронеслися
Моїх поривів кораблі.
Усе, що разом пережито,
В походах вистраждано – все,
Я знаю, інший гордовито
Прапорносець понесе!*

Олесь ГОНЧАР.
(Із збірки «Фронтові поезії», - К.: Дніпро. 1985).

Олесь ГОНЧАР, гвардії старший
сержант мінометної роти. 1945 р.

ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА — ЦЕ МОЛОДІСТЬ МОГО ПОКОЛІННЯ

Велика Перемога і все, що з нею пов'язано, – це молодість мого покоління (1922 року народження). Із кожних ста моїх українських ровесників із фронту повернулося тільки двоє...

Тоді мені було дев'ятнадцять. Я закінчив перший курс історичного факультету Дніпропетровського державного університету і склав літню екзаменаційну сесію.

На фронт пішов добровольцем. Після багатьох перипетій опинився в Урюпінському військово-піхотному училищі, евакуйованому під м. Нальчик, де пройшов тримісячний курс навчання. Присвоїли звання лейтенанта і відправили на чолі взводу піхоти в так званій теплушці (вагон без туалету і води) південно-західніше Сталінграда, на станцію Арчеда, місто Фролово. Мій взвод (56 чоловік) входив до складу 619 стрілецького полку 203 дивізії 63 армії під командуванням генерал-лейтенанта Кузнецова. Нас достатньо добре озброїли: гвинтівка зразка 1931 року, автомати ППШ (магазин 70 патронів) у кожного командира відділення, ручні кулемети, станковий кулемет «Максим», гранати РГД і протитанкові (опісля з'явилися протитанкові рушниці). Зброю та воєнний пайок харчування необхідно було нести на собі. У піхоті – ніякої механізації.

Маршем, головним чином уночі, ми рухалися на Дон. Наше завдання полягало в тім, щоб вилловлювати й ліквідувати німецькі диверсійні загони. Ми наступали на схід. У цей час вийшов відомий наказ Сталіна «Ні кроку назад». Із ним ознайомили всіх командирів аж до взводних. Ми розцінювали цей наказ (з усіма заходами) як своєчасний і необхідний.

Наша дивізія вийшла на Дон північніше Серафимовичів і форсувала його на підручних засобах. Про те, як це здійснювалося, – особлива розмова. Ми захопили плацдарм і утримували його. Плацдарм став одним із важливих пунктів зосередження

І. А. МОРОЗ, підполковник у відставці,
професор.

військ для майбутнього оточення фашистів у Сталінграді.

Війна йшла довго, і багато було всіляких подій. При мінометному обстрілі мене поранило осколком у голову. Втрати були величезні. Такі, що залізнична магістраль аж до Красноярська поранили не приймала. Прийняли нас у Красноярську в колишній школі і розмістили «валетом» на одному ліжку. Потім розселили.

Після госпіталю із Новосибірська другим ешеломом прибув до Львова для боротьби із залишками гітлерівських військ.

Демобілізувався з посади командира роти 1947-го.

І. МОРОЗ,
випускник університету,
підполковник у відставці,
професор.

ІЗ ПОЧУТТЯМ ГОРДОСТІ

День Перемоги щороку зустрічаю з почуттям гордості за радянські Збройні сили.

Я брав участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників у 1942-1944 р. р. на посадах в основному командира стрілецької роти й офіцера зв'язку штабу дивізії.

Був поранений осколком снаряда в обличчя, в результаті чого втратив око. Вибув з армії інвалідом.

Нагороджений орденами Вітчизняної війни I ступеня та Богдана Хмельницького і медалями.

Г. СМЕЛЬЯНЕНКО,
учасник бойових дій
Північнокавказького і Українського
фронтів, доцент.

Г. А. СМЕЛЬЯНЕНКО, учасник бойових
дій Північнокавказького і Українського
фронтів, доцент. Фото 1970-х р.р.

СЛАВА ВОЇНАМ-ВИЗВОЛИТЕЛЯМ!

23 червня 1941 року відбувся загальноуніверситетський мітинг, який прийняв резолюцію: професорсько-викладацький склад, співробітники та студенти ДДУ вважають своїм обов'язком стати на захист Батьківщини.

На війну пішли ректор Л. І. Сафронів, перший редактор нашої газети Г. П. Бистрицький, Ю. А. Карцев, редактор газети в 1950-і р. р., В. М. Полежаєв, В. І. Моссаковський, які очолили університет після війни, – понад 600 студентів, викладачів і співробітників за призовом чи добровільно пішли на фронт.

У ніч на 20 серпня лінія фронту впритул підійшла до Дніпропетровська. Серед захисників обласного центру було чимало співробітників і студентів університету. Серед них п'ятикурсник ДДУ, політпрацівник артилерійського полку 255-ї стрілецької дивізії М. Мирослав, випускник ДДУ, командир взводу лейтенант О. Синяков (згодом д.т.н., професор, зав. кафедри електрофізики) та ін. Смертю хоробрих загинули при обороні міста випускник філфаку В. Бучавер, к.ф.-м.н. М. Чурсін та ін.

З 1942 по 1945 рік четвертокурсниця хімічного факультету М. Терешкевич (Кругликова) медичною сестрою 337-ї Лубенської орденів Суворова й Богдана Хмельницького стрілецької дивізії пройшла від Кавказу до Відня.

Анастасія Дьоміна – зв'язківець 5-го танкового корпусу 6-ї танкової армії. Студентка механіко-математичного факультету О. Га-

линкіна боролася з фашистами у складі партизанського загону В. А. Шахновича.

У війну дівчата університету служили зенітницями й снайперами, офіцерами й політпрацівниками, партизанили.

Завідувача кафедри загальної математики, доц. М. І. Алхімова на фронті призначили командиром батареї окремого зенітного артилерійського дивізіону ППО 38-ї армії, згодом – заступником командира дивізіону, а в липні 1942 року в чині капітана він прийняв штаб 1259-го армійського полку ППО. М. І. Алхімов – учасник Сталінградської битви, Курсько-Орловської операції, боїв за звільнення Прибалтики. За вміле керівництво бойовими діями й особисту хоробрість нагороджений орденами Бойового Червоного Прапора, Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ступеня, медалями. Після війни працював доцентом кафедри математичного аналізу ДДУ.

Аспірант М. Варич пішов на фронт у липні 1941 року. Його направили у військово-морське авіаційне училище на курси штурманів. Після успішного закінчення курсів молодого лейтенанта як одного з кращих випускників залишили в училищі штурманом загону, де він прослужив до 1946 року. За цей час він підготував чимало кваліфікованих фахівців – штурманів пікіруючої бомбардувальної авіації. Після війни М. І. Варич – д.т.н., зав. кафедри металофізики ДДУ.

Студент геолого-географічного факультету М. Носовський пройшов шлях на

війні від топографа артилерійського полку до помічника начальника політвідділу дивізії.

Професор М. Ф. Носовський очолював НДІ геології, працював проректором з наукової роботи ДДУ.

Декан філологічного факультету, проф. В. С. Ващенко в окупованому Дніпропетровську успішно виконував спецзавдання керівництва області.

Серед багатьох бойових операцій, учасником яких був студент ДДУ, командир відділення дивізійної розвідроты Іван Луб'янов, особливе місце займає епізод полонення солдатів та офіцерів німецького угруповання на завершальному етапі Великої Вітчизняної війни. За наказом командира 266-ї стрілецької дивізії Іван проринув розташування однієї з оточених фашистських частин і як парламентар зачитав свій текст ультиматуму старшому за званням офіцеру – з'ясувалося потім, що полковник був командиром дивізії, він і віддав команду скласти зброю. Через годину велика колона полонених німців була приведена до розташування наших військ.

Після війни І. П. Луб'янов працював доцентом, директором науково-дослідного інституту гідробіології ДДУ.

Під час війни загинули 160 викладачів, співробітників та студентів університету. Їх імена золотом викарбовано на пам'ятному знаку, який до 60-річчя Перемоги встановили біля наукової бібліотеки, та на стелі «Вони захищали Батьківщину», встановленому на четвертому поверсі корпусу №1.

Запомни, пионер, что собранный тобой железный лом любой вплоть до консервной рваной банки заводы превратят в снаряды, в пушки, в танки!

Фронтний госпіталь. Угорщина. У верхньому ряду третя зліва – студентка ДДУ З. СОЛОМКО.

ЗА ДОКУМЕНТАМИ МУЗЕЮ ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

ЛЕЙТЕНАНТ БРОВКО

ІЗ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ЗАСТУПНИКА КОМАНДИРА РОТИ З ПОЛІТЧАСТИНИ ОКРЕМОГО ІНЖЕНЕРНО-МІННОГО БАТАЛЬЙОНУ 50 ЛІПТ БРИГАДИ ЛЕЙТЕНАНТА БРОВКА СТЕПАНА МАКСИМОВИЧА

Тов. Бровко Степан Максимович, народження 1901 року, уродженець м. Амур-Нижньодніпровський Дніпропетровської області. За національністю – українець. Загальна освіта – вища, доцент. Військової освіти не має. Член ВКП(б) з 1942 р.

У Червоній Армії з листопада 1941 року, на посаді санінструктора, заст. політрука, а з 14.02.1943 р. на посаді заст. комроти з політчастини. За час перебування в батальйоні показав себе як один із кращих червоноармійців.

Дисциплінований, вимогливий до себе і підлеглих, ініціативний. До дорученої роботи ставиться сумлінно. Проявляє повсякденну батьківську турботу про бійців. Користується авторитетом серед бійців і командирів.

Під час наступу Червоної Армії на Північному Кавказі тов. Бровко має кілька бойових подвигів. 3-я рота займалася інженерним забезпеченням бою. Тов. Бровко весь час перебував на передовій. Під сильним кулемет-

ним вогнем у районі Мщерської під його керівництвом було побудовано два командних пункти, за що його нагороджено медаллю «За бойові заслуги».

Тов. Бровко вміє залучити бійців до виконання поставлених завдань, виховуючи в них хоробрість і мужність.

Командир ОІМБ-ну
майор РИЖЕНКОВ.

26.06.43 р.

Руді вітрила підняла, пливе Зловіща ніч на Україну.

Та поки серце в нас живе –
Нас не поставиш на коліна.
Безумна мати коси рве,
Зове повишеного сина.

Та поки серце в нас живе –
Нас не поставиш на коліна.
Колісь історія назве
Наш час – народженням
людини,

Бо поки серце в нас живе, –
Нас не поставиш на коліна.
В. БУЛАСНКО,
випускник ДДУ.

(Зі зб. «Поетії (1941-1944 р. р.)».
– К.: Молодь, 1958).

При підготовці газети використано матеріали Історії Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара (Дн-ськ, Вид-во ДНУ ім. О. Гончара, 2008), кн. «Славне сузір'я окриленних університетом. Нариси» (Дн-ськ, Вид-во ДНУ ім. О. Гончара, 2008), документи музею історії ДНУ ім. О. Гончара).

Редакція висловлює вдячність ветеранам університету за надані спогади і документи. Спасибі всім, хто допомагав підготувати цей випуск.

Ларисі Костянтинівні Бровко

Шановна тов. Бровко!

Дозвольте Вас привітати з нагородженням Вашого чоловіка Степана Максимовича Бровка урядовою нагородою – медаллю «За бойові заслуги».

Бійці і командири люблять свого бойового командира Степана Максимовича і пишуться ним. Шлють Вам, вірній подрузі, червоноармійський бойовий привіт та бажають Вам щастя в житті.

Смерть німецьким окупантам!

Заст. комбата з політчастини
ст. лейтенант САВЧЕНКО.

24 квітня 1943 р.

НКО СРСР Польша пошта 24455.

11 серпня 1943 року

Шановні батьки Бровка А. і Бровка Ю.

Ваші сини перебувають у лавах робітничо-селянської Червоної Армії і готуються до майбутніх боїв, щоб мужньо, достойно й чесно вести боротьбу з гітлерівськими окупантами – найзліснішим ворогом усього прогресивного людства.

Вони показали себе кращими бійцями-відмінниками в бойовій і політичній підготовці,

безмежно відданими партії Леніна-Сталіна, своїй Батьківщині; серед особового складу користуються авторитетом.

Від командування частини й від себе особисто я, командир підрозділу, де служать ваші сини, висловлюю вам щирі подяку за виховання Аркадія і Юрія.

КОЛЕСНІЧЕНКО Я. І.

Наша адреса:

Польша пошта 33930/30.

С. М. Бровко – наш випускник, доцент, завідувач кафедри зоології безхребетних, у 1945-1950 р.р. – проректор із навчальної роботи університету.

ЗГАДУЄ ВЕТЕРАН

ЗАПАСНА ЦІЛЬ

У бойовому наказі щодо нанесення бомбового удару вказується основна ціль і запасна – на випадок, якщо основна закрита хмарами, не освітлена чи закінчився час, виділений для бомбометання.

Так, 26 квітня 1945 року 18-ому гвардійському Севастопольському полку дальньої авіації було поставлено бойове завдання: вночі з висоти 2000 метрів нанести бомбо-

вий удар по цілях у Трептов-парку міста Берлін, де ворог виявив нашим військам упертий супротив. У зв'язку з великою концентрацією нашої авіації в районі Берліна до виконання завдання залучалися кращі полки і з'єднання. На полк виділялося 10 хвилин.

У кінці війни польоти на бойові завдання звичайно виконувалися зі сходу на захід, і наш екіпаж у складі командира ланки Героя Ра-

дянського Союзу гвардії майора Вихорева В., штурмана ланки гвардії лейтенанта Дюкова О., стрілка-радиста і стрілка на літаку ІЛ-4 (ДБ-3Ф), щоб скоротити час на виконання завдання, використовував особливості циркуляції повітряних мас у Північній півкулі, де вітри дмуть із заходу на схід, посплюючись із висотою. Використовуючи ці особливості, наш екіпаж до цілі летів на висоті 400-600 метрів, а після скидання бомб набрав висоту 7-8 тисяч метрів, де попутний вітер значно скорочував час польоту до аеродрому. Тому ми завжди злі-

тали останніми, а після виконання завдання на аеродром прилітали першими.

Цього разу наш екіпаж так само злетів останнім і, летючи на висоті 600 метрів, у район Берліна ввійшов у заданий час. Ціль не була освітлена, оскільки екіпажі, виділені для цього, через зустрічний вітер запізнилися. Очікуючи, коли буде освітлена ціль, ми відійшли на північ від Берліна кілометрів на двадцять і стали у вряж.

Час, виділений для бомбометання, закінчився, і екіпаж вирішив іти на запасну ціль міста Штеттін. Ніч

була безмарна, і це забезпечило гарне спостереження за боєм, що відбувався в районі Штеттіна. Було чітко видно, як німецький літак-снаряд, сильно освітлений бортовими вогнями, летів на переправу наших військ, де й зрівнявся. Також було видно перестрілку трасуючими кулями між нашими й німецькими військами. Наш екіпаж вирішив допомогти радянським військам, які вели бій на південній околиці міста.

При приході обраної цілі в перехрестя прицілу я кинув серію фугасних авіаційних бомб: одну вагою

СВЯЩЕННИЙ ОБОВ'ЯЗОК ВИКОНАЛИ ГІДНО!

ГЕРОЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ, ВИПУСКНИКИ УНІВЕРСИТЕТУ

Василь Юбкін воював на різних фронтах: Південно-Західному, Північнокавказькому, 1-ому Білоруському. Він і політпрацівник, і командир танкового, потім мінометного підрозділів, згодом знову в танкових військах.

У всіх боях і операціях його дії завжди відрізнялися зухвалістю, сміливістю й рішучістю.

22 червня під Новоград-Волинським 37-ий танковий полк, стримуючи ворога, що набагато переважав у силі, відходив на рубіж оборони під Києвом. Біля Клавдіївни радянські танкісти зайняли Литовське шосе й наглухо скували колони німецьких танків, що проривалися сюди. Василь не випускав важелів машини. Згоріла одна – пересідав на іншу...

...У спекотний червневий день Юбкін зі своїм танковим взводом вийшов у тил ворога, з ходу форсував річку Свіслоч, увірвався в місто Лапиці, перерізав шляхи відступу ворожих військ і забезпечив успішну, без втрат, переправу танкової бригади.

...Під час знищення одного з ворожих заслонів тяжко поранило командира танкової роти. Командування взяв на себе лейтенант Юбкін. «Лейтенанте Юбкін! – пролунав у шоломофоні голос командира бригади. – Трьома машинами атакуйте Лішедул-Новіни та Лішедул-Стари й забезпечте вихід інших підрозділів на річку».

Зухвалі і стрімкі дії відважних радянських танкістів викликали паніку у стані ворога, і він почав відступати до річки. Скориставшись цим, лейтенант Юбкін вийшов до північного краю Лішедул-Стари, але там

потрапив під вогонь добре замаскованої німецької протитанкової гармати. Перший снаряд пробив бортову броню й тяжко поранив у ногу командира танка. Другий постріл пробив лобову броню. Механік-водій та заряджаючий були вбиті, а Юбкіну осколки прошили обидві ноги нижче колін. Машина загорілася, а лейтенант вступив у нерівну боротьбу зі смертю.

Головні сили бригади вийшли на річку Нарев, відразу ж форсували її і захопили плацдарм на північному березі.

Заступник начальника штабу 181-ої танкової бригади 18-го танкового корпусу 5-ої гвардійської танкової армії Воронежського фронту Я. В. Вергун у ніч на 6 серпня 1943 року на чолі групи танків увірвався в с.м.т. Золочів Харківської області, проник у ворожий штаб і знищив гранатами генерала та вісім офіцерів. Його танк був підбитий, але він продовжував боротися на захопленому танку, у ході бою замінив пораненого командира бригади й успішно виконав поставлене завдання.

Парторг 120-го стрілецького полку 69-ї стрілецької дивізії 65-ої армії Центрального фронту старший лейтенант Павло Риндін на чолі 1-ої десантної групи батальйону 15 жовтня 1943 року здійснив переправу через Дніпро коло селища Радуть Репкінського району Чернігівської області і вступив у нерівний бій із німецько-фашистськими загартниками. Під артилерійсько-мінометним вогнем П. А. Риндін зайняв важливу стратегічну висоту, відбив численні ворожі контратаки і цим забезпечив переправу інших підрозділів 120-го стрілецького полку на зайнятий плацдарм.

ЗГАДУЄ ВЕТЕРАН

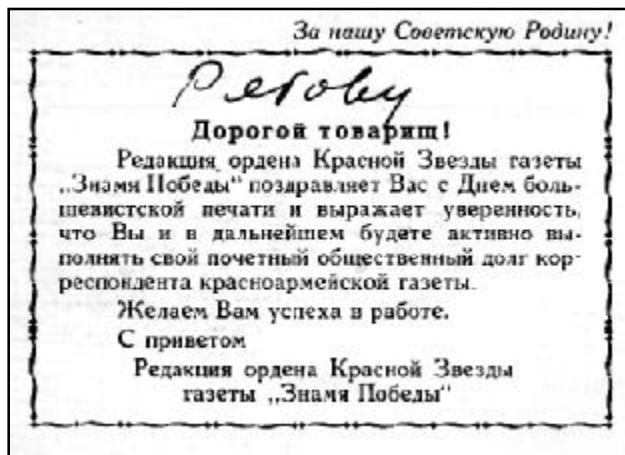
МІЙ «БОЙОВИЙ ЛИСТОК»

У березні 1943 року я став рядовим солдатом 997-го орденів Кутузова та Олександра Невського зенітно-артилерійського полку середнього калібру 12-ої Брестської орденів Суворова та Кутузова зенітно-артилерійської дивізії. Нагородження нашого полку такими орденами свідчить про те, що він воював не тільки хоробро, а й з високою військовою майстерністю та мистецтвом.

Уперші ж дні зі мною побесідував заступник командира полку з політчастини майор Григорій Маркович Фельдман. Молодий, з великим досвідом практичної політроботи, він одразу ж вивудив з мене всі деталі мого довоєнного громадського буття. А я у школі був редактором класної і шкільної стінгазет. Майор Фельдман призначив мене редактором «Бойового листка» батареї і став таким чином моїм «політичним батьком». Так було до кінця війни. А після перемоги і до демобілізації в березні 1947 року я працював кореспондентом армійської газети «Прапор перемоги» Північної групи Радянської Армії в Польщі.

Знаюся, робота редактором «Бойового листка» батареї – це одна із найсвітліших сторінок мого армійського життя. Робота по-справжньому важка, адже мені, рядовому фахівцю з артилерійської стрільби по фашистських літаках, редагування газети не давало ніяких пільг. Караули, наряди, участь у боях – усе нарівні з іншими, тільки частину вільного часу я витрачав на збір матеріалу, написання заміток, оформлення «Листка» і (найголовніше!) розповсюдження його в бойових підрозділах батареї. Це – велика праця, праця і ще раз праця. Але! Завдяки редагуванню я першим знав новини і фронту, і армії, і всієї держави. Я першим дізнавався, що чекало наш полк. А як це важливо на фронті, знає кожний, хто побував на війні. Головним джерелом інформації для мене були телефоністи й радисти.

Другий плюс моєї роботи – редагування дозволяло мені підтримувати зв'язок з колективом батареї. Я дуже швидко зрозумів, що «Листок» читають усі, а замітки писати не хоче ніхто. Офіцери відмовляються, у край-

ньому разі можуть тільки повідомити якийсь факт. А рядові переважно мали тільки початкову, а деякі – неповну середню освіту. Я був єдиний рядовий з повною середньою освітою. «Бойовий листок», таким чином, був на 100% моїм твором.

Збирав матеріал я так. Приходив у землянку, розпочинав потрібну розмову і пропонував оформити її у вигляді замітки за підписом солдата чи командира підрозділу. З офіцерами було простіше. Командир батареї капітан Гикало викликав до себе офіцера і наказував (яка там демократія, армія

– це наказ!): «Сідай і пиши!» Хоча, якщо чесно, то замітку писав не офіцер, а... я.

Третій плюс моєї роботи – вона мені подобалася. Мені до душі було викладати свої думки, може, навіть з деякою відвертістю. Мені подобалося жити і працювати в такому гарному колективі, яким була батарея.

Як я оформляв «Бойовий листок». Формат його був невеликий, трохи більший стандартного аркуша. Під заголовком я розміщував свій вірш. Крайня ліва колонка – «передова» офіцера (як правило, написана мною), а в середній колонці

– дві-три солдатські замітки. У крайній правій колонці розміщував частушки, лірику, гумор, баєчки.

І, нарешті, робота в «Листку» дозволила мені зайнятися тим, що в юності називається «хвороба віршування». А я в той час був, за власною оцінкою, завершеним поетом. З роками зрозумів, що це були нісенітниця, усе призабулося, а в пам'яті залишилися лише крихітні уривки того, що я тоді творив і публікував у «Бойовому листку».

...Тоді нашу дивізію поставили на відбиття танкових атак фашистів під Брестом (протягом якогось часу об'єктом нашої стрільби були не літаки, а танки), я випустив «Бойовий листок» із таким закликом:

**Ты зарево видишь
пожарищ!
Ты слышишь,
как стонет земля!
На запад, на запад,
товарищ!
На Брест, батарея моя!**

Дзакінчилася 1 травня 1945 року, коли в Північній Німеччині ми з'єдналися з англійськими частинами армії Монтгомері. Протягом святкового тижня до 9 травня я оформив кольоровий «Бойовий листок». Там розмістив свій вірш. Сьогодні з того вірша пам'ятаю лише

деякі рядки:
**Это будет,
очень скоро будет:
Жизнь поидет,
как вечная весна,
Из руин,
розвалин наших...
Встанут наши села,
города.**

**Зелень всхოდое
вновь покроет пашни...
Это будет,**

очень скоро будет...

Робота з «Бойовим листком» – це низка різних радисних, сумних, важких, а часом і смішних справ та подій. Іноді траплялися і казуси, які й зараз згадуються. Так, одного разу я в чомусь провинився і потрапив на гауптвахту. А незабаром в батареї з'явився майор Фельдман і влаштував рознос капітану Гикалу за те, що не випущений черговий номер «Листка»: «Як це, редактор на «губі»? А хто газету випустити буде – Пушкін чи Лермонтов? Негайно звільнити і через дві години щоб «Листок» вийшов!» ...Через дві години «Бойовий листок» вийшов.

**Ф. РЯБОВ,
колишній сфрейтор
1-ої батареї 997-го орденів
Кутузова та Олександра
Невського зенітно-
артилерійського полку
12-ої орденів Суворова
та Кутузова Брестської
зенітно-артилерійської
дивізії, доцент.**

500, дві по 250 і п'ять по 100 кілограмів ТГА; кожна за можливості відповідала бомбі ФАБ-250. Після скидання бомб командир екіпажу зробив лівий розворот із креном більше 30 градусів, щоб усі члени екіпажу краще бачили, як розриваються бомби. Бомби розірвалися в межах міста вздовж вулиці на відстані 1500-2000 метрів від передової.

Далі літак узяв курс на Замостя (Польща). На висоті 7800 метрів, використовуючи попутний вітер, ми швидко прибули на аеродром і здійснили посадку першими.

Зайшли на командний пункт (це невелике приміщення з кількома

столами, обладнане внутрішнім радіозв'язком, по якому передавалися різні розпорядження і зведення Радінформбюро). Я написав донесення і пояснювальну записку за фактом бомбометання по запасній цілі.

Решта екіпажів полку через зустрічний вітер на висоті 2000 метрів заізналися до початку бомбометання, і їм по радіо дозволили виконувати завдання по основній цілі Третов-парк міста Берлін. Наш екіпаж теж одержав таку радіограму, але ми в цей час уже підходили до міста Штеттін і поверталися назад не було сенсу.

Чекаючи на посадку решти екі-

пажів, я задрімав. І раптом чую по внутрішньому зв'язку повідомлення Радінформбюро: «Наші війська в результаті наполегливих боїв оволоділи великим залізничним вузлом і річним портом м. Штеттін. При цьому відзначилися війська 2-го Білоруського фронту під командуванням маршала Рокоссовського К. К.» і далі оператор «жартома» від себе додав: «...і екіпаж гвардії майора Вихорева».

Повідомлення у командування полку викликало підозру про ймовірне скидання бомб нашим екіпажем по своїх військах. Для з'ясування цього факту прийшли:

командир полку Герой Радянського Союзу гвардії полковник Вавілов О. Я., штурман полку Герой Радянського Союзу підполковник Алексєєв М. О. і представник СМЕРШ. Вони опитали всіх членів екіпажу, хто що бачив при виконанні бомбометання і наказали всім написати пояснювальні записки. Під час розслідування я був спокійним, тому що бомби розірвалися в межах міста на території противника, що підтвердили всі члени екіпажу.

Також існував такий ефективний контроль: на стабілізаторі кожної бомби набивався номер командира корабля, який зберігався і в шта-

бі дальньої авіації, і у випадку скидання бомб по своїх військах цей факт був би відомий у полку ще до посадки літака, оскільки під час вибуху бомби стабілізатор не руйнувався і була можливість прочитати номер командира екіпажу.

Я передбачаю, що серія вибухів наших бомб за спиною німців, які оборонялися, також сприяла швидкому взяттю міста радянськими військами. Факт швидкого взяття міста свідчить про високу військово-майстерність наших солдатів і командирів усіх ступенів.

**О. ДЮКОВ,
гвардії полковник у відставці.**

ПОДВИГ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ ЖИТИМЕ В ВІКАХ!

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ – ЦЕ ВІРА В МАЙБУТНЄ

День Перемоги – це свято мужності, честі, сили, парадів і військової доблесті, салютів і квітів, сліз і радості, пам'яті, яка благоснає не повторювати жахливих помилок минулого. Це свято живе в серцях ветеранів і їхніх дітей, внуків і правнуків.

Мій дідусь та два прадідусі, як і мільйони інших, здобули це свято і для мене: дідусь був інструктором льотної школи, а прадідусі воювали на фронті.

У Великій Вітчизняній війні наші солдати перемогли тому, що любили Батьківщину,

свій дім, сім'ю, вірили в перемогу, у гарне майбутнє, у людей, які залишилися вдома і які пліч-о-пліч ішли з ними до Берліна.

Високі моральні ідеали воїни-визволителі пронесли через смерть і горе.

Герой Радянського Союзу, випускник і доцент нашого факультету Василь Павлович Юбкін був саме такою людиною. Лейтенант Юбкін брав участь у багатьох боях, в останньому втратив ноги. Але він не поринув у відчай, а знайшов у собі сили жити гідно: здобути вищу освіту, захистити кандидатську

дисертацію, працювати над докторською, викладати на кафедрі. Захоплює його віра в себе, в добро, в щастя.

На жаль, я не бачу, щоб так вірили сьогодні. Не бачу прагнення до взаємодопомоги, підтримки того хорошого, що є в кожній людині. Не дивлюся, не знаю. Але точно знаю, до чого ми маємо прагнути, – до єднання й до незгасання віри в майбутнє, яка привела сучасників Великої Вітчизняної до Перемоги.

О. РОМАШКО,
студентка 5-го курсу історичного факультету.

ДРУЗЬЯМ-ВETERANAM

Нас все меньше за этим столом собирается, И прийти нам на встречу сюда все трудней. И все дальше и дальше от нас удаляется Время тех дорогих, пусть и горестных, дней Дней и лет, когда юность нам все обещала: Мы любили, учились, гордились страной, И когла нас Отчизна на помощь позвала, Мы, не зная сомнений, бросились в бой. Пусть давно это было, но мы не забыли Этих горьких, но славных

и доблестных лет... Ах, какими тогда молодыми мы были! Годы мчат... Но в памяти старости нет!

С. ШАБАЛІНА,
учасник бойових дій, професор.

ЭТОТ ДЕНЬ

Он восходит над грядой голов, Над возней кликуш-политиканов Белый от цветения садов, Красный от пылающих тюльпанов. Под оркестры, под салютов гром Он опять

сзывает поименно Над Невой, над Волгой и Днепром Павших – под гвардейские знамена. В блеске орденон, погон, петлиц, В блеске слез – их не стыдится можно! – Он идет, не ведая границ,

И сметая хлипкие таможни. Болью ран, сиянием седин – Достоянием, что не продается, Этот праздник, только он один Нынче всенародным остается. Что там ждет за моросью густой, И какие в грудь хлестнут

ветра нам?... Я молюсь, чтоб этот день святой Не ушел с последним ветераном...

І. ПУППО,
випускник ДДУ.

(Із кн. «Пуппо І. П. Эрстэ блюмэн ин мэи (первые цветы в мае)» – Днепропетровск: УКО ММА-пресс, 1995).

НА П'ЕДЕСТАЛАХ ВІЧНОСТІ

На п'єдесталах подвигів, схилившись, Стоять вони безсмертні у віках. І я спішу всім поклонитись З букетом квітів у руках.

Всім ветеранам поклонімося: День Перемоги – свято свят! Їх кожне слово в нас відбилось, – Нам жити право дав солдат!

К. ДУБ.
(3 газети «Дніпропетровський університет» за 19 квітня 2006 року).

ПОБЕДЕ НАШЕЙ – 65!

Все меньше с нами ветеранов, Но в памяти, в сердцах хранят Бои. Все чаще, чаще ноют раны. А мой отец ушел из жизни молодым – Война настигла, увела с собою.

Его глазами вижу пепел, дым, Развалины и вышедших тогда из боя. Софию видел и Белград, Он здесь бывал в далеком сорок пятом. Вот чудо-память возвращает нас назад, И смотрим на войну отцовским взглядом.

Победе нашей жить и жить! Жить памяти о нашем воине-солдате, А нам, живым, порядочными быть, О ближнем думать, как о брате! **В. КРАВЧЕНКО,**
викладач кафедри української мови.

ДУМКИ ПРО ПЕРЕМОГУ

Війна пішла в книжки, на обеліски, І копир свій змінив державний стяг. Того розливу орденського блиску Вже не побачиш більше й по святах... Історики досліджують причини Та наслідки

серед архівів мли, І лізе думка під, де є, чуприни: А чи насправді ми перемогли? Та був той день із вибухом емоцій, Ніч, що вогнем ракетниць розцвіла, І майже певність на тяжкім, четвертім році:

Зустріну батька чи синка-орла! Вони на битву йшли за Батьківщину, Відірвані від дому та сім'ї... Вітчизна вища від портретів плину, Тож зробимо безсмертною її! **С. ЛЯГУШИН.**

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА ОГолошує конкурс на заміщення вакантних посад:

головного наукового співробітника НДЛ історії Придніпровського регіону історичного факультету (д/б теми 1-224-10) – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(доктор історичних наук, досвід роботи за фахом не менше 10 років, наявність фундаментальних наукових праць у галузі історичної україністики, вільне володіння державною мовою України)

(документи на конкурс приймаються протягом 2 тижнів з дня опублікування оголошення в газеті);

завідувача кафедри реклами та зв'язків з громадськістю – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(кандидат (доктор) наук з журналістики або соціальних комунікацій, доцент, стаж роботи у ВНЗ III-IV рівня акредитації не менше 10

років, вільне володіння державною мовою України), доцента кафедри радіоелектроніки – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь кандидата фіз.-мат. наук за напрямом наукової роботи кафедри, досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ IV рівня акредитації не менш ніж 5 років, вільне володіння державною мовою України),

старшого викладача кафедри радіоелектроніки – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ IV рівня акредитації не менш ніж 2 роки, публікації у фахових виданнях за напрямом наукової роботи кафедри радіоелектроніки, вільне володіння державною мовою України),

викладача кафедри радіоелектроніки – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ IV рівня акредитації не менш ніж 2 роки, публікації у фахових виданнях за напрямом наукової роботи кафедри радіоелектроніки, вільне володіння державною мовою України), доцента кафедри лінгвістичної та країнознавчої підготовки журналістів – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(досвід викладацької роботи у вузі 3-4 рівнів акредитації (не менше 3-х років), науковий ступінь кандидата філологічних наук, вільне володіння державною мовою України),

старшого викладача кафедри фізичного виховання та спорту – 1

штатна одиниця (повна ставка) (досвід науково-педагогічної та організаторської роботи у ВНЗ III-IV рівня акредитації не менше 10 років, вища освіта за фахом, звання кандидата у майстри спорту, вільне володіння державною мовою України),

доцента кафедри електронних обчислювальних машин – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь кандидата технічних наук в галузі комп'ютерних систем та технологій, стаж науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівня акредитації не менше 5 років, вільне володіння державною мовою України),

доцента кафедри іноземних мов – 1 штатна одиниця (повна ставка) (наявність повної вищої освіти за спеціальністю «Німецька мова та

література», науковий ступінь кандидата філологічних наук, стаж роботи не менше 5 років у ВНЗ, вільне володіння державною мовою України),

доцента кафедри прикладної газової динаміки і тепломасообміну – 1 штатна одиниця (повна ставка) (науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук, стаж науково-педагогічної роботи у ВНЗ III-IV рівня акредитації не менше 10 років, вільне володіння державною мовою України)

(документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації).

Наша адреса: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, навч. корпус №1, кімн. 217, тел.: (056) 374-98-27.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ:

загублену залікову книжку №065353, видану Дніпропетровським національним університетом на ім'я Бурла-

ки Антона Георгійовича; загублену залікову книжку №065332, видану Дніпропетровським національним

університетом на ім'я Діжескої Маргарити Володимирівни; загублену залікову книжку №043249, видану Дніпропетровським національним уні-

верситетом на ім'я Вдовина Володимира Валерійовича; загублену залікову книжку №043336, видану Дніпропетровським національним університетом на ім'я Євича

Романа В'ячеславовича; загублений студентський квиток НР №05914965, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Додаток Діани Ігорівни;

загублений студентський квиток НР №05915176, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Федан Альоні Сергіївни.

Передплачуйте газету «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»!

ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ ОБЛАСТІ

«ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ» – щомісячна (крім серпня) газета Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара.

Редактор Т. А. СОБКА

Засновник і видавець – Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара.

Адреса ДНУ: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72. Газета виходить українською мовою. Обсяг – 1 друкований аркуш. Друк офсетний. Ціна договірна.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. За точність наведених у статті фактів відповідає автор. Листи, рукописи, ілюстрації не рецензуються і не повертаються.

Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Редакція зберігає за собою право літературного редагування і скорочення прийнятих для опублікування текстів.

Редакція газети не уточнює дату виходу наступного номера газети. Претензії до публікації приймаються протягом місяця.

При передруках посилання на газету «Дніпропетровський університет» обов'язкове.

Газета набрана і зверстана в редакції газети «Дніпропетровський університет». Адреса редакції: м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, кім. 204. Тел. 374-98-21.

Газета розміщена на сайті ДНУ ім. О. Гончара за адресою: www.dnu.dp.ua

Зам. 0-0631. Тираж 1000. ДП № 1631-366ПР від 7 грудня 2009 року. Газета віддрукована в друкарні ВАТ «Видавництво «Зоря», м. Дніпропетровськ, вул. Журналістів, 7. Індекс 40448.